

nemlig i sin Dom om, at Møsterne i Vaadde vare meget smaa, at der ved Anholdelsen af Vaadde var fundet Yngel deri, og at dette Vaad derfor ganske maatte sættes i Klasse med de i Loven af 9de Marts 1872 nævnte forbudte Redskaber. Jeg pointerer dette, at Overretten ikke dømte Tiltalte efter Loven af 9de Marts 1872 direkte, men kun efter Analogien af denne Lov. — Jeg kommer dernæst til en Sag, Nr. 3, der findes refereret i Højesterets Tidende for 1874, Side 79; den var anlagt mod Skipper Christian Grifsen og Matros Hans Henriksen; de Tiltalte blev domfældte ved Højesterets Højesterets Politiret til en Bøde af 30 Rd., ved Overrettsdom af 2den December 1873 ligeledes til en Bøde af 30 Rd., og ved Højesteretsdom af 19de Mai 1874 ligeledes til en Bøde af 30 Rd. Vaadde's Dimensioner ere i denne Dom ikke nærmere angivne, men man kan af Beskrivelsen af Vaadde, saaledes som den findes i Præmisserne til Dommen, se, at det er Vaad ganske af samme Beskaffenhed som de tidligere. Dengang blev altsaa Dommen affagt af Højesteret saaledes, at de paagældende Drivvaadsskifter domfældtes i Modsetning til, at der ved den af mig først omtalte Dom af 2den December 1873 blev en Drivvaadsskifter frifunden, og der er heller ikke talt om, at Dommen blev affagt efter Analogi af Loven af 1872, men der blev dømt ligesom efter Loven. Den næste Sag, vi komme til, altsaa Nr. 4, blev anlagt mod Fisker Hans Christiansen fra Bedelsborg. Den Tiltalte blev ved Højesterets Højesterets Politiret af 24de Oktober 1873 idømt en Bøde af 20 Rd., ved Overrettens Dom af 29de December 1874 ligeledes en Bøde af 20 Rd., men ved Højesteretsdom af 21de Marts 1876 blev han frifunden. Højesteretsdommen og de øvrige Domme findes refererede i Højesterets Tidende for 1876 Pag. 24. Overrettsdommen gaar i sin Motivering navnlig ud paa, at det ved det optagne Skjøn maatte anses godtgjort, at Vaadde havde strabet Havbunden. Da Sagen kom til Højesteret var det originale Skjøn kommet bort. Der blev imidlertid optaget et andet Skjøn, og endogaa et Overfiskjøn, men det lykkes ikke at skaffe selve Vaadde tilstede. Under disse Omstændigheder antog Højesteret ikke, at der var tilstrækkelig oplyst til at dømme Manden. Dette Vaad's Dimensioner angives i Dommen saaledes: Længden er uangiven, Vaadde 4½ Alen, Vægten af Flobholte ved Overliget 12 Pd. 65 Kvint, Vægten af Stenene ved Underliget og af Drivstenene ved Højesterets Højesterets angives tilsammen til 34½ Pd. — hvad hver især af dem veiede, er ikke specielt angivet. — Jeg kommer nu til en Sag, som frembyder en vis Mærkelighed, altsaa Sagen Nr. 5. Den deler sig i to, idet der er

to Tiltalte. Den ene var Fisker Wilhelm Carlsen og den anden Højesterets Højesterets Thorne. Carlsen blev dømt ved Sunds-Gubme Herredets Politiretsdom af 30te Juli 1874 i en Bøde af 20 Rd., men ved Overrettens Dom af 6te August 1876 blev han frifunden. Jeg tillader mig at bemærke, at jeg havde den Gode dengang at defendere Carlsen. Ved Overrettens Dom angives Vaadde's Dimensioner saaledes: Længde 27 Alen, Brede 3 Alen, Vægt ved Flobholterne uangivne, men det nævnes dog, at der findes Flobholter. Vægten af Stenene ved Underliget 27 Pd. og ved Højesterets Højesterets 10 Pd. Der var optaget et Skjøn i Sagen, og Skjønsmændene havde udtalt, at Vaadde nok slæbte paa Bunden, men ikke skræbde den, og det var, som det synes, særlig i Henhold til dette Skjøn, at Overretten frifandt den Tiltalte. Den anden Tiltalte, Thorne, dømt ved Laasinge Birks Politiretsdom af 25de Septbr. 1874 til en Bøde af 30 Rd. og ved Overrettens Dom af 24de Mai 1875 blev han dømt i en Bøde af 40 Rd. Vaadde's Dimensioner angives saaledes: Længde 19 Alen, Brede uangiven, Vægt af Flobholterne ved Overliget uangiven — at der er Flobholter, nævnes —, Vægt af Stenene ved Underliget 25 Pd. og ved Højesterets Højesterets 10 Pd. Denne Overrettsdom er baseret paa et Skjøn, som var optaget i Sagen mod Thorne, og Skjønsmændene havde sagt, at de fandt, at dette Vaad skræbde Havbunden. Begge disse Sager kom dernæst for Højesteret, og ved kongelig Bevilling bleve de her slaaede sammen til en Sag, idet man troede at have opdaget, at det var det selv samme Vaad, som Overretten havde dømt Carlsen for, men frifunden Thorne for. Denne Opfattelse gaar igjennem hele Højesteretsdommen, som giver usædvanlig udførlige Præmisses, at det var det samme Vaad, som Carlsen og Thorne havde fisket med, og at Overrettsdommen havde dømt Thorne, men frifunden Carlsen. Højesteretsdommen kom til det Resultat, at da Skjønsmændene i den ene Sag havde sagt, at Vaadde havde strabet Bunden, kunde der ikke tages Hensyn til, at Skjønsmændene i den anden Sag havde sagt, at det ikke havde strabet Bunden, og Højesteret dømte derfor begge de Tiltalte ved en fælles Dom, som affagdes den 22de Marts 1876, og findes i Højesterets Tidende for samme Aar, Pag 26—27. Her have vi altsaa igjen en Domfældelse af Højesteret. Jeg indskyder den Bemærkning, at naar man i Højesteret er gaaet ud fra, at det var det samme Vaad, der var benyttet baade af Carlsen og Thorne, skyldes dette et Forhør, som efter Overrettsdommens Afgivelse blev optaget paa Requisition af vedkommende Højesteretsadvokat ved Sunds og Gubme Herredets Birk, og i dette Forhør finder man — jeg har her tilstede en Afskrift af samme —, at Fisker Carlsen